

РЕШЕНИЕ

№ 1370

гр. София, 05.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10468** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано е по касационна жалба от „А К Л.’ О., чрез адв. Д. Д. срещу Решение № 178744 от 18.08.2020г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав по НАХД № 4540/2020г., с което е потвърдено НП № 29-0000560 от 17.02.2020г. издадено от директор на Дирекция „Международна трудова миграция” на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, с което на „АЙ КЮ Л.’ О. е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500лв., на основание чл.416, ал.5 от КТ във връзка с чл.415, ал.1 от КТ, за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

Жалбоподателят твърди, че атакуваният съдебен акт е неправилен и незаконосъобразен, постановен в противоречие с материалния и с процесуалния закон. Сочи, че при постановяване на решението си СРС не е отчетел наличието на съществени процесуални нарушения, допуснати при издаването на обжалваното НП и посочени изрично във въззивната жалба до СРС срещу НП, които са ограничили правото на защита и са основание за отмяната на НП. Излага съображения, че съдът не е установил по доказателствата по делото, че нарушението не е доказано по несъмнен начин, което деяние е в тежест на наказващия орган. Твърди се, че по делото са налице данни, че трето лице, упълномощено от работника е получило в брой трудовото му възнаграждение за процесния период лично от офиса на дружеството в [населено място]. Иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него

наказателно постановление.

Ответникът чрез процесуален представител счита жалбата за неоснователна и моли да се потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Настоящият състав на Административен съд София град, като взе в предвид оплакванията в жалбата, доводите на страните, събраните по делото доказателства и приложимата нормативна уредба намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява процесуално допустима, а разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Със съдебно Решение № 178744 от 18.08.2020г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав по НАХД № 4540/2020г. е потвърдено НП № 29-0000560 от 17.02.2020г. издадено от директор на Дирекция „Международна трудова миграция“ на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с което на „А К Л.’ О. е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500лв., на основание чл.416, ал.5 от КТ във връзка с чл.415, ал.1 от КТ, за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

Въззивният съд в решението е приел, за установено от фактическа страна, че с Протокол за извършена проверка № 1928813 от 04.09.2019г. от Дирекция „Инспекция по труда“ на дружеството в качеството му на работодател е дадено задължително за изпълнение предписание № 3, а именно: Работодателят „АЙ КЮ Л.’ О. да изплати уговорените трудови възнаграждения за извършена работа за месец март 2019г. на В. А. Т., А. В. М., Я. И. И., Ю. В. Г., Ц. П. К. и А. Ц. К., съгласно чл.128, т.2 от КТ със срок за изпълнение до 25.09.2019г. В периода 03.12.2019г. до 15.01.2020г. била направена проверка за изпълнение на предписанията. Установено било, че те не са изпълнени в указания срок. Поради горното, на 15.01.2020 г. против АЙ КЮ Л.’ О. бил съставен акт за установяване на нарушение за това, че в качеството на работодател не е изпълнил задължително предписание № 3, дадено с Протокол № 1928813/04.09.2019г., с което е вменено задължение да се изплати уговорените трудови възнаграждения за извършена работа за месец март 2019г. на В. А. Т., А. В. М., Я. И. И., Ю. В. Г., Ц. П. К. и А. Ц. К.. Било прието, че нарушението е извършено на 15.01.2020 г. в [населено място] и квалифицирано като такова по чл.415, ал.1 от КТ. Акт бил съставен в присъствието на представител на нарушителя, И. Ю. и Д. Н.. Въз основа на съставения акт било издадено и атакуваното наказателно постановление № 29-0000560 от 17.02.2020г. С него административно-наказващият орган изцяло възприел констатациите, описани в акта, както и посочената правна квалификация на нарушението по чл.415, ал.1 от КТ и било определено административно наказание в минимален размер.

За да достигне до този правен резултат и потвърди процесното НП СРС е приел, че видно от извършената проверка на инспекторите след срока на изпълнение на дадените предписания – 25.09.2019г., същото не е било изпълнено, тъй като към датата на приключване на последващата проверка – 15.01.2020г. не са представени документи, от които да е видно, че е изплатено на В. А. Т., А. В. М., Я. И. И., Ю. В. Г., Ц. П. К. и А. Ц. К., уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, за месец март 2019г. Съдът е счел, че е очевидно, че нарушението не е отстранено веднага след установяването му и вредни последици от извършеното нарушение има, доколкото същите са били лишени от дължимото им, уговорено трудово

възнаграждение за месец март 2019г.

Касационната инстанция извърши служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на първоинстанционното решение с материални я закон и констатира, че СРС е постановил валиден, правилен и законосъобразен съдебен акт. Настоящият съдебен състав намира обжалваното решение за постановено при напълно изяснена фактическа обстановка, която се възприема изцяло, като относимите към спора факти са възприети от районния съд въз основа на допустими доказателствени средства, събрани по изискуемия процесуален ред. Фактическите изводи са направени след съвкупна преценка и анализ на събраните по делото доказателства. Изводите на районния съд са правилни и обосновани, същите не противоречат на събраните по делото доказателства. Правилна е преценката му, че административното нарушение е безспорно извършено.

Според чл.415, ал.1 от КТ /в ред. му на ДВ бр.58, в сила от 30.07.2010г./, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. От всички доказателства по делото безспорно се установява, че предписанието, в частта му по т. № 3, дадено на „АЙ КЮ Л.’ О. в протокол № ПР 1928813/04.09.2019г., а именно да изплати трудовите възнаграждения на посочените в протокола лица в срок до 25.09.2019 г., несъмнено не е изпълнено от касационния жалбоподател. Ето защо фактическият състав на чл.415, ал.1 от КТ е налице и административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е ангажирал отговорността на дружеството. Неоснователен в конкретния случай е доводът на касационния жалбоподател, че трето лице, упълномощено от работника е получило в брой трудовото му възнаграждение за процесния период лично от офиса на дружеството в [населено място]. Тези твърдения не са подкрепени с доказателства, нито пред въззивната инстанция, нито пред касационната.

В конкретния случай деянието не може да бъде квалифицирано като маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Поначало обществената опасност на този вид нарушения е определена от законодателя като висока, тъй като обществените отношения, регулирани от КТ са от особена важност. Именно поради това и нормативно определените минимума на имуществените санкции, предвидени дори за формални нарушения, са във висок размер, без за налагането им да се изисква настъпването на някакъв вредоносен резултат. Не може да се приеме липса или незначителност на вредните последици или наличието на други смекчаващи обстоятелства, определящи по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид. Извършеното нарушение е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност за установения ред на държавно управление в сравнение с други нарушения от същия вид, поради което не са налице основанията за прилагане на чл.28 от ЗАНН.

При тези доводи настоящият касационен състав намира, че решението на Софийски Районен съд е правилно, не страда от пороците, сочени като отменителни основания и като законосъобразно следва да го остави в сила.

Претенцията за присъждане на разноски от страна на ответника по касация, предвид изхода на спора, се явява основателна, поради което съдът следва да осъди Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” да заплати на „АЙ КЮ Л.’ О., ЕИК[ЕИК] гр.С., [улица], представлявано от С. Г. Д. юрисконсулско възнаграждение в размер на 80,00 лв.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН във вр. с чл.221, ал.2, пред. първо от АПК, Административен съд София град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 178744 от 18.08.2020г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав по НАХД № 4540/2020г. с което е потвърдено НП № 29-0000560 от 17.02.2020г. издадено от директор на Дирекция „Международна трудова миграция” на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, с което на „АЙ КЮ Л.’ О. е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500лв., на основание чл.416, ал.5 от КТ във връзка с чл.415, ал.1 от КТ, за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] гр.С., [улица], представлявано от С. Г. Д. да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” сума в размер на 80,00 лева, представляваща юрисконсулско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.